

VOLGT DE BESCHIKKING:

De burgerlijke rechtbank van eerste aanleg, zitting houdende te Hasselt, vijfde kamer.

GELET OP:

-het inleidend verzoekschrift d.d. 17.03.2006 ertoe strekkende het echtscheidingsvonnis gewezen tussen vertoger en dame [REDACTED] (geboren GURBUZ) door de Familierechtbank van derde aanleg te KAYSERI (TURKIJE) op 22 december 2005 in BELGIE te erkennen;

-de slukken van verzoeker, meer bepaald een getuigschrift van woonst op naam van verzoeker, een attest van nationaliteit op naam van [REDACTED] (meisjesnaam [REDACTED]), een getuigschrift van woonst op naam van [REDACTED], een uittreksel van de te erkennen beslissing, een attest van kracht van gewijsde sedert 27.01.2006 nadat door de voormalige echtgenoten een verklaring van berusting in het echtscheidingsvonnis werd ondertekend, de weigeringsbeslissing d.d. 06.03.2006 van de stad LEOPOLDSBURG om van het Turkse echtscheidingsvonnis melding te maken in de bevolkingsregisters, en een attest van de hoofdgriffier van deze rechtbank dat er tot op datum van 27.09.2006 geen vordering tot echtscheiding tussen dezelfde partijen werd aanhangig gemaakt bij de rechtbank alhier;

-het schriftelijk ongunstig advies van het Openbaar Ministerie van 01.08.2006, neergelegd ter griffie op 02.08.2006.

De vordering strekt tot erkenning in BELGIE van het vonnis, gewezen op vordering van huidige verzoeker op 22.12.2005 door de Familierechtbank van derde aanleg van KAYSERI (TURKIJE), waarbij de echtscheiding tussen verzoeker en dame [REDACTED] (meisjesnaam [REDACTED]) werd uitgesproken.

Deze rechtbank is bevoegd om van de vordering kennis te nemen (art. 23 §2 Wb.IPR), de vordering is op regelmatige wijze ingeleid (art. 23 §3 Wb.I.P.R.), en zij is ontvankelijk.

Na kennisname van de inhoud van het oorspronkelijke negatieve advies van het Openbaar Ministerie, werden door verzoeker bijkomende stukken bijgebracht.

Ter zitting van 03.10.2006 werd vervolgens door de Heer L. MUYLDERMANS, substituut-Procureur des Konings, een gunstig mondeling advies verleend.

De door verzoeker bijgebrachte stukken voldoen aan de bepalingen van het Belgische Wetboek inzake Internationaal Privaatrecht (-dat toepassing geniet bij

gebreke aan een internationaal verdrag), meer bepaald de artikelen 24 en 25 ervan, zodat op het verzoek tot erkenning van het buitenlandse vonnis kan worden ingegaan.

De stad LEOPOLDSBURG weigert het Turkse echtscheidingsvonnis te erkennen, en voert met toepassing van art. 25 §1, 7^e Wb. I.P.R. als grond van weigering voor de erkenning aan dat de Belgische rechters exclusief bevoegd waren om van de echtscheidingsvordering tussen verzoeker en zijn echtgenote kennis te nemen, overeenkomstig art. 42 van hetzelfde wetboek.

De internationale rechtsmacht van de Belgische rechtbanken, zoals deze inzake echtscheiding voortvloeit uit de bepalingen van de artikelen 5, 11 en 42 van het Belgische Wb.I.P.R., impliceert evenwel niet dat enkel de Belgische rechters, op grond van een exclusieve bevoegdheid, op regelmatige wijze van de betwisting kennis kunnen nemen, en sluit derhalve niet uit dat ook een buitenlandse rechtbank krachtens haar nationale bepalingen van internationale rechtsmacht op regelmatige wijze van het geding kan worden gevat.

De wetgever heeft met de invoering in het Wb. I.P.R. van zowel algemene als bijkomende bijzondere bevoegdheidsgronden alleen een zo ruim mogelijke rechtsmacht willen geven aan de Belgische rechters, zonder echter dat hun rechtsmacht als exclusief kan worden aanzien.

De ruime regels van Internationale rechtsmacht bieden de mogelijkheid, niet de verplichting, aan de rechtsonderhorige om de Belgische rechter te vatten; men heeft willen vermijden dat een partij zich tot een buitenlandse rechter zou moeten wenden, met alle praktische en andere moeilijkheden van dien.

In het andere geval zouden de regels inzake internationale aanhangigheid, zoals zij thans van toepassing zijn, geen enkele zin hebben.

Ten overvloede merkt de rechtbank op dat door verzoeker geenszins een louter flotieve band werd geschapen met de buitenlandse rechtsmacht om aan de Belgische wetten te ontsnappen, nu er wel degelijk een voldoende nauwe aanknoping met TURKIJE voorhanden is.

De Turkse rechter heeft zijn internationale rechtsmacht in de te erkennen beslissing niet op uitdrukkelijke wijze onderzocht, doch er dient opgemerkt te worden dat verweerster in Turkije geboren is en de Turkse nationaliteit heeft, en dat de partijen in TURKIJE hun huwelijk gesloten hebben op 12.06.2003, zodat er wel degelijk een voldoende nauwe band met TURKIJE is aangetoond, ook al hebben de echtgenoten zich na de huwelijkssluiting in 2003 in BELGIE gevestigd. Wellicht woont verweerster ook in TURKIJE (-dit kan niet worden afgeleid uit de stukken van verzoeker-), nu krachtens art. 168 van het Turkse B.W. de eis tot echtscheiding wordt ingeleid voor de rechtbank van de woonplaats van één van de echtgenoten of van de plaats waar ze de laatste zes maanden hebben samengeleefd.

Volgens verzoeker is hij naar TURKIJE teruggereisd voor de uitspraak van de echtscheiding, omdat hij er gehuwd is, en omdat hij meende dat dit aldus vereist was.

Door niets is aangetoond dat verzoeker op gesimuleerde wijze de Turkse rechter heeft opgezocht, teneinde op een of andere wijze de Belgische voorschriften te ontduiken of te bekomen wat in BELGIE onmogelijk zou zijn.

De uitspraak van de echtscheiding geschiedde op grond van art. 166 van het Turkse Burgerlijk Wetboek, in werking getreden op 01.01.2002, met name omwille van de duurzame ontwrichting van het huwelijk, hetgeen een gezamenlijk verzoek tot echtscheiding, minstens de instemming van de verweerder met het verzoek van de eiser, vergt.

De Turkse echtscheiding op grond van duurzame ontwrichting van het huwelijk impliceert tevens dat de rechter van beide echtgenoten heeft moeten vernemen dat zij uit vrije wil tot de echtscheiding hebben besloten, na een huwelijk dat minstens één jaar heeft geduurd, en dat de rechter de regeling door de echtgenoten van de financiële gevolgen van de echtscheiding en van de gevolgen voor de kinderen, passend heeft geacht.

Nu verzoeker en dame [REDACTED] gehuwd zijn op 12.06.2003, had verzoeker even snel en eenvoudig een echtscheiding door onderlinge toestemming voor de Belgische rechtbanken kunnen bekomen.

Er dient derhalve besloten te worden dat géén der weigeringsgronden die betrekking hebben op de inhoud van de Turkse beslissing en op de inachtnaam van bepalingen van procedurele aard, opgesomd in art. 25 §1 Wb. I.P.R., in het voorliggende geval voorhanden zijn.

Het verzoek tot erkenning is bijgevolg gegrond.

De voorschriften van de artikelen 2-30 tot 37 van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken werden nageleefd.

OM DEZE REDENEN:

DE RECHTBANK,

Gehoord de Heer L. MUYLDERMANS, substituut-Procureur des Konings, in zijn ter zitting van 03.10.2006 mondeling verleend gunstig advies;

Verklaart het verzoek d.d. 17.03.2006 ontvankelijk en gegrond.

Verleent erkenning en rechtskracht in BELGIE aan het echtscheidingsvonnis d.d. 22 december 2005 uitgesproken tussen verzoeker en dame [REDACTED]

17.10.2006

06.0544.B

(meisjesnaam ██████████ met Algemene Rolnummer 2005/932 door de
Familierechtbank van derde aanleg te KAYSERI (TURKIJE).

Legt de kosten dezer ten laste van verzoeker.

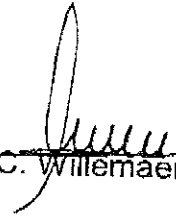
Aldus gedaan en uitgesproken in raadkamer van de vijfde kamer, op het gerechtshof
te Hasselt op 17.10.2006, alwaar zetelden:

Mevr. M.C. WILLEMAERS, Rechter,

De Heer L.MUYLDERMANS, substituut-Procureur des Konings;

De Heer Ph.NEVEN, griffier.

Ph.Neven

M.C. Willemaers